

KUULAMISÜLESANDE TEKST A1/B1.

Kuulamisülesande lahendab õpilane õpetaja ette loetud teksti alusel. Õpetaja loeb teksti ette kaks korda, mille järel alustavad õpilased ülesande lahendamist. Enne teksti ettelugemist palub õpetaja õpilastel kuulamisülesande üle vaadata.

Ülesanne 1. Kuula tähelepanelikult teksti ning täida selle põhjal lüngad.

Eestimaal algab kevade jaanuaris
Andres Jaaksoo

1907. aasta sügistelvel sõitis nooruke, parajasti töötu Oskar Luts linnast koju käima. Abiks isale metsatöid tegema. Kuid tõelist palgilangetajat temast ei saanud. Sest temale, kes ta hiljaaegu Thomas Oskary varjunime all ajalehes Postimees oma esimese kirjatöö – luuletuse „Elu” – oli avaldanud ja ajalehes Päevaleht oma esimesed följetonid trükkinud, tuli äkitselt jälle „vaim peale”. Asjaosaline ise on oma mälestustes tunnistanud: „Veel samal öhtul alustan ma, satun hasarti ja kirjutan, kuni lambis õli; ning pole minust siis enam õiget metsatöölisi järgmisil päevil ja nädalail – ma istun oma kuudis ja muudkui lükin ridu kas või silmad peast.”

See kirjakribimine hakkas silma ka Oskari koolipoisieas nooremale vennale, kes nõudis metsameheks tulijalt otsesõnu: „Mis sa ometi ühtelugu kirjutad?”

Oskaril ei jäänud muud üle, kui suure saladuskatte all üles tunnistada, et ta kirjutavat lugu sellest ajast, mil ka tema ise koolis käinud. Aga sellest ei tohtivat vennas mitte kellelegi kõssata. Vend lubas vaikida kui haud ja nurus siis vastutasuks, et vanem vend talle sellest midagi ette loeks. Ja too pakkus vennale oma magamislavatsi peal istet ja hakkaski lugema.

Poiss kuulas vaikselt venna jutulõnga. Aga varsti märkas lugeja, et vennas hakkas kihelema-nihelema, „justkui” oleksid tal kirbud kallal.

„Ju talle kirjatöö ei meeldi, aga ta ei julge mulle seda ütelda?” kahtlustas algaja kirjamees. Aga luges siiski edasi. Kuulaja turtsatas korra, teise ja kolmandagi, siis hakkas naeru pugistama. „No mis see nüüd olgu!” oli verisulis kirjamees solvunud. Aga luges siiski edasi. Nüüd hakkas kuulaja juba täiest kõrist naerma. Noor kirjamees jättis lugemise katki ja küsis kasvatamatu kuulaja käest päris pahaselt: „Mis sa naerad?” „Naljakas on,” vastas vennas puhtsüdamlikult ja tahtis teada, kas toona oli koolis tõepoolest niisuguseid poisse nagu Toots. Kõrvust tõstetud kirjamees tunnistas: „Umbes sellistena nad on mul säilinud meeles.” Ja küsis: „Mis sa arvad, kas maksab kirjutada edasi?” „Oi, maksab küll!” tuli kiire vastus. Aga ema arvas, et poeg peaks endale ikkagi vaatama mingi töökohakese, sest ega see kirjanikuamet pole suurem asi.

(Hea Laps 2007, nr 1. Teksti on ülesandeks kohandatud.)